

sine Forretninger inde hos Præsten, blev buden ind i Dagligstuen til Fruen og de unge Frøkner for ved en Kop Kaffe eller (naar det var bedre Folk) et lille Glas Vin og en hjemmebagt Kage at slaa en Passiar af om Dagens og Byens Nyt. Nu betraadte Folk ikke Præstegaarden uden tvingende Grund, og aldrig kom man længere end til Pastor Sidenius' gravkammeragtige Studereværelse, hvor Gardinerne gerne var rullet halvt ned, fordi Præstens Øjne ikke taalte Genskinnet fra Murene ovre paa den anden Side af den snevre Gade.

Her modtog han endda i Reglen Folk staaende, bød dem ikke at sidde ned, affærdigede dem i det hele kort, tilsyneladende udeltagende, og var netop allermindst indladende overfor dem, som mente sig berettiget til at vente særlig Hensyntagen. Selv Byens Embedsfamiljer havde ophørt at aflægge Visiter i Præstegaarden, efter at det var hændet dem, at Pastor Sidenius — i Stedet for at byde Forfriskninger — havde givet sig til at udspørge dem om deres Tro og i det hele tiltalt dem paa en Maade, som om de var Konfirmander, der stod paa Kirkegulvet.

En ganske særlig Forbitrelse vakte han ved de store Borger-Begravelser, til hvilke Befolkningen mødte i festligt Optog, med Hornmusik og floromvundne Lavsfaner, Embedsmændene i guldbaldyrede Uniformer og med Hanefjer i Hattene, ... alle efter deres Mening særlig vel stemte til Andagt og Opbyggelse efter denne lette Portvins-Frokost i Sørgehemmet. I Stedet for en stor Tale med den sædvanemæssige Lovprisning af den Afdøde indskrænkede Pastor Sidenius sig ufravigelig til Fremsigelsen af en Bøn, saadan som det ellers kun brugtes overfor udøbte Børn og Fattiglig. Ikke et Ord om den Hensovedes hæderlige Karakter og stræbsomme Vandel, ikke en Hentydning til hans Fortjenester af Byens Opkomst, til hans opofrende Interesse for Brolægningsvæsenet eller det kommunale Vandværk. Det var næppe nok, at den Afdøde overhovedet blev nævnt ved Graven, og da altid kun med Tilføjelser som „denne usle Støvhob“ eller „denne Føde for Ormene“, ... og jo større og mere anset den Forsamling var, hvortil han talte, jo flere Faner og Bannere, der smeldede i Blæsten omkring Graven, des kortere blev Bønnen, des ynkverdige blev i hans Tale de Levninger, hvorom man var samlet, saa at Følget skiltes under en Ophidselse, der mere end een Gang paa lydelig Maade havde givet sig Luft paa selve Kirkegaarden.